

Kapitel 1

Mandag den 9. september

Carls pludselige tavshed er massiv.

Asta sidder på bagsædet med sin notesbog i skødet og forsøger at indfange den nye situation.

"9/9. C mødte kl. 10. Ingen forklaring + ikke sagt et ord indtil nu (kl. 11.58). På vej til Rørvig (muligt drabsoffer). M nu også tavs. Spændte kæbemuskler. Tror han, C er vred på ham?" skriver hun.

Hun kigger ud ad vinduet og ser Nykøbing Sjælland passere forbi inde på højre hånd. Det er interessant (og også lidt tankevækkende), at Carl kan skabe så meget ravage bare ved at holde bøtte i et par timer, når tre ugers vedholdende stilhed fra hendes side ikke har afstedkommet andet end nogle få undrende blikke de første par dage. Det er nærmest, som om de har glemt, at hun er der. Hun ved ikke helt med Michael og Rasmus, men hun er ret sikker på, at Carl foretrækker denne fase i hendes feltarbejde frem for de første seks uger, hvor hun legede spørgejorgen.

"Egen reaktion?"

Hun ville ønske, Carl ville tænde for musikken, som han plejer at gøre, så snart han har startet bilen og placeret sin mobiltelefon i holderen. At han ville trykke på den blå knap på stereoanlægget, så Elton Johns sentimentale ballader kunne fylde bilen, sløre stilheden. Eller at Michael ville fortælle en af sine små anekdoter om Alice.

Hun kunne spørge, om de har haft en god weekend.
Nej.

Hun tror ikke, Carl har haft en god weekend, og hun er ret sikker på, at hvis han havde haft lyst til at fortælle om den, ville han have gjort det, længe inden de passerede Roskilde. Hun risikerer også, at de så spørger, om hun har haft en god weekend, og hvad skulle hun så svare? At den har været fin, bortset fra at deres kolleger fra uro-patroljen trampede hendes lille have ned, mens de jagede en formodet hashhandler, som viste sig at være en efterskoleelev fra Sønderjylland?

Det ville næppe lette på stemningen.

Desuden er det hende selv, der har fået den geniale idé, at hun vil undersøge, hvordan henholdsvis tale og tavshed kan bruges til at frembringe viden under et sociologisk feltarbejde. Hele hendes specialeprojekt står og falder med, at hun er i stand til at holde munden lukket i seks uger (bortset fra helt basale udsagn af praktisk karakter), og så holder det ligesom ikke, at hun går helt i panik over en smule stilhed.

Hun læser sine sidste ord: ”Egen reaktion?“, og efter et øjeblik eftertanke besvarer hun sit spørgsmål:

”Usikkerhed ☹”.

Endelig drejer bilen væk fra hovedvejen, og udsigten til snart at kunne komme ud af bilen får Asta til at udstøde et suk. Vejen svinger et lille stykke nede, og en stribe afspærringsbånd viser, at det er her, lige i knækket, der er sket noget. Til venstre for afspærringen ligger et stort, rødt murstenshus, hvor det meste af forhaven er belagt med grus. Et ensomt kastanjetræ hilser dem med sin vældige skygge, da Carl kører ind på gruset og parkerer bilen ved siden af en sølvgrå Polo med tyske plader.

Carl bliver stående ved bilen og stirrer udover vandet med et fraværende blik i de brune øjne. Han er almindelig af højde, og hans kropsbygning kan enten beskrives som tæt eller rund, alt efter hvilket humør man er i, men Asta er ret sikker på, at de fleste mennesker ville være enige i, at det mørke hår omkring den skaldede måne på toppen af hans runde hoved burde klippes. Han er kun lige fyldt halvtreds, men frisuren får ham helt klart til at se ældre ud.

Michael ligner til gengæld ikke en, der nærmer sig de fyrre. Han er lidt højere end Carl, men tynd som en tændstik, og Asta gætter på, at hans lyse hår har været klippet i den samme, korte frisure, siden han var dreng. Han står og stirrer på Carl, som om han overvejer, hvordan han kan vække ham uden at gøre ham sur, men inden han finder en løsning, kommer en kvinde rundt om hjørnet ved facadens fjerneste ende.

- Carl Pedersen? spørger hun.

Carl nikker og rækker en hånd frem.

- Dorthe Hanstholm, politikommissær. Tak fordi I kom så hurtigt. Jeg var lige inde på pensionatet for at høre, om gæsterne derinde skulle have set noget, men der bor kun en tysk kvindeovre i annekset, og det ligger gemt bag hovedhuset.

Hun kigger på Asta og Michael, men Carl ser ikke ud, som om han har tænkt sig at præsentere dem, så Michael tager selv affære:

- Michael Larsen, teknisk chef i Særlige Ressourcer, NEC.

Hans stemme bliver en tak lysere, da han siger sin nye titel, og han løfter hagen lidt, så det smalle ansigt ser endnu mere væselagtigt ud end ellers. Så peger han på Asta.

- Og det her er Asta Qvist. Hun er sociologistuderende

og arbejder på et speciale om NEC, så hun er kun med for at observere, forklarer han.

Asta tænker, at politikommissærens håndtryk er mindre fast, end man kunne forvente af en kvinde, der bærer sin mobiltelefon i et læderhylster om halsen og sin pistol synlig i bæltet på uniformens blå bukser. Da hun slipper Dorthe Hanstholms hånd, går det op for hende, at Michael med sin præsentation har berøvet hende den eneste chance, hun havde, for overhovedet at åbne munden.

Michael ser på Carl, men Carl siger stadig ikke noget, så han tilføjer:

- Jeg kan forstå, I står med en sag, hvor retsmedicinere er i tvivl om dødsårsagen?

Dorthe Hanstholm peger hen mod afspærringen, der omkranser et ældre træhus, som er malet i en svenskrød farve. Det er ikke ret stort, og der er noget uhøjtideligt over proportionerne med den legehushnede tilbygning, der vender ud mod vejen. Selv herude fra kan Asta se, at udsigten over fjorden må være i særklasse, og mængden af blomstrende roser rundt om huset får hende til at tænke, at hun måske skulle benytte lejligheden til at opgradere sin egen have lidt, når hun alligevel skal rydde op efter uro'erne. I indkørslen holder en grønmetallic Citroën C1, og bag den en patruljevogn og en hvid varevogn, som hun gætter må være fra teknisk afdeling.

- I går morges lidt før syv fandt genboen Hannah Lundgreen liggende død hen over køkkenbordet. Pulsåren på venstre håndled var skåret over, og kniven lå på bordet ud for hendes højre hånd. Intet afskedsbrev, men alligevel en ret klar formodning om, at der var tale om selvmord.

Politikommissæren ryster på hovedet, så frisuren kommer i uorden, inden hun fortsætter:

- Indtil retsmedicineren ringede og sagde, at han havde fundet blå mærker på begge underarme.

- Hvor gammel var afdøde? spørger Michael.

- Hun fyldte tres her i sommer.

Kommissæren er tavs et øjeblik, inden hun siger:

- Vi havde fødselsdag samme dag.

- Og hun boede her ikke permanent?

- Nej. Fast bopæl i Gentofte, men ifølge naboerne var hun her rigtig meget, specielt i sommerhalvåret. Altid alene. Hun var svensk statsborger, men havde boet i Danmark i over fyrre år. Indtil videre har vi ikke fundet nogen pårørende, hverken i Danmark eller Sverige.

Ensomhed. Hun siger ikke ordet, men alligevel.

- Og ingen har set noget?

Hun ryster igen på hovedet og sender Michael et hurtigt smil, som bløder op på det mandhaftige udseende.

- Jeg er på vej over for at tale med genboen, som fandt hende. Min kollega, Lars, talte med ham i går, men da havde vi endnu ikke mistanke om en forbrydelse, og vidnet var naturligvis meget rystet over det, han havde set. Jeg håber, han har lidt mere at fortælle i dag.

Michael peger i retning af det afspærrede hus.

- Jeg tror, jeg går ind og ser, hvor langt teknikerne er kommet derinde.

Dorthe Hanstholm vender sig mod Carl og opnår faktisk en eller anden form for kontakt, for han siger:

- Jamen så lad os da gå over og hilse på genboen.

Dorthe Hanstholm fører an mod en stråtækt murstensvilla, omkranset af en høj, tæt bøggehæk. Et ovalt navneskilt ved den grønne dør bekendtgør, at det er Ulla og Kurt Meyer, der bor bag den høje hæk. Kurt Meyer åbner døren og præsenterer sig selv som "nyligt pensioneret

funktionær fra Banedanmark". Ulla Meyer kalder sig selv "ikke-pensioneret husmoder", og Asta kan ikke helt lure, om det er i sjov eller alvor.

Politikommisæreren må have ringet på forhånd, for husmoderen har lige taget en plade boller ud af ovnen, og da Asta prøver at fordele det stenhårde smør på bollen, mærker hun, at den stadig er frossen i midten. Så hænger noget af smørret da fast, og det samme gør en lok af hendes lange, lyse hår. Marmeladen er fra Den Gamle Fabrik, osten en økonomipakning fra Klovborg, og kaffen, som serveres knaldsort, smager som Gevalia eller BKI. Det her er provinsen.

Dorthe Hanstholm ser hele tiden over på Carl, og Asta gætter på, at hun prøver at finde ud af, hvem af dem, der skal tage ordet. Carl har forbudt hende at skrive i notesbogen, når de afhører vidner, så hun laver en mental note om, at hans passivitet skaber uafklarede positioner.

- Du sagde i telefonen, at der var mistanke om en forbrydelse? siger Kurt Meyer.

- Vi ved ikke noget med sikkerhed endnu, men der er nogle småting, vi gerne vil have afklaret, og det er derfor, jeg har bedt jer om at svare på et par spørgsmål. En del af dem har min kollega sikkert stillet i går, men ofte husker man mere, når man har fået tingene lidt på afstand.

Kurt Meyer nikker.

- Hvad var klokken, da du fandt fru Lundgreen?

De to ældre mennesker ser på hinanden, manden ryster lidt på hovedet og svarer:

- Jeg ved ikke rigtigt. Det var jo lige inden, jeg ringede til politiet.

- Fortæl mig nøjagtigt, hvad der skete.

- Ja, jeg bankede først på, men der blev ikke åbnet. Så gik jeg hen til køkkenvinduet og kiggede ind. Jeg kunne

se, at hun lå hen over bordet, og min første tanke var, at hun sov.

En fortsættelse ville være naturlig, men den kommer ikke.

- Hvad gjorde du så? spørger Dorthe Hanstholm.

- Så gik jeg tilbage til døren. Nej vent, først bankede jeg vist på ruden. Døren var ikke låst, så jeg gik ind og kaldte på hende fra entreen.

Igen en længere pause.

- Og?

- Ja, så gik jeg ind, og da jeg så blodet, løb jeg hjem og ringede til politiet og sagde, at hun var død.

- Du rørte ikke ved hende?

- Nej, selvfølgelig ikke!

- Så du ved altså ikke, om hun var død på det tidspunkt?

Kurt Meyer stirrer tomt ud i luften.

- Jo, hun var død.

- Hvordan ved du det?

- Blodet. Der var blod overalt. Ingen kan vel leve, når de har mistet så meget blod?

- Okay. Lad os lige gå tilbage. Du siger, at du løb hjem og ringede?

- Ja.

- Men det var jo ikke dig, der ringede til vagtcentralen?

Mere tom stirren.

- Ifølge vagthavende var det din hustru, der ringede.

- Ja, det var det vist også.

- Og du så altså ikke nogen, da du kom til huset?

Asta kan høre, at Dorthe Hanstholm ikke forventer at få meget ud af det spørgsmål.

Mere tom stirren og et rynket ansigt, der bevæger sig let fra side til side.

Asta venter på, at Dorthe Hanstholm skal stille det indlysende spørgsmål, men det kommer ikke, og Carl, der mere end én gang har forklaret Asta, at *hvorfor* altid er meget mere interessant end *hvad* og *hvordan*, siger ikke en lyd. Han sidder med sin halvspiste bolle i hånden og kigger ud ad vinduet. Asta skifter stilling og rammer hans ben med snuden af sin støvle, lidt hårdere end hun havde tænkt sig. Bagefter, da hans ansigt i det mindste peger i den rigtige retning, tænker hun, at hendes vejleder nok ville mene, at det var at gå over stregen.

Dorthe Hanstholm har vendt sig mod fru Meyer.

- Måske kan du fortælle mig lidt om fru Lundgreen? spørger hun.

Ulla Meyer smiler, som om hun er glad for endelig at få lidt taletid.

- Ja, hun har jo ikke været her så længe.

- Hvor længe er det?

- Måske fem eller ti år, svarer hun.

Nej, det er jo nærmest i går, tænker Asta.

Efter endnu en stribe spørgsmål må de konstatere, at ægteparret Meyers viden om Hannah Lundgreen begrænser sig til, at hun vistnok boede i Gentofte, at hun vistnok ingen børn havde, og i hvert fald ingen familie i Odsherred. Få gæster, men alle danske, og man kunne faktisk slet ikke høre på hende, at hun var svensk. Vistnok sidst i halvtredserne, men hun kunne også være fyldt tres, for hun havde holdt en fest først på sommeren, ovre på pensionatet, og flaget havde været hejst, så mon ikke det var en rund fødselsdag?

Asta prøver at forestille sig, hvordan det ville være at bo et sted, hvor ingen tager sig af hinanden. Et sted hvor man går ud ad sin hoveddør og passerer tæt forbi et andet levende menneske uden at sige andet end et hurtigt

goddag, og bagefter, når den anden er væk, tænker man måske: Er det Birgit, hun hedder, eller er det Birgitte? Det er sikkert en god øvelse for en kommende sociolog, men det er også meget, meget svært, og hun ender med at konkludere, at afstanden mellem Christiania og Rørvig er stor i mere end en forstand.

Da Dorthe Hanstholm har rejst sig og er på vej ud i entreen, kigger Asta indtrængende på Carl, men han følger bare efter politikommissæren, og pludselig er hun alene i køkkenet med Kurt Meyer.

Hvorfor bankede du egentlig på hos fru Lundgreen så tidligt i går morges?

Spørgsmålet vokser i munden på hende, men hun holder den lukket, og da hun indhenter Carl og Dorthe Hanstholm ude på vejen, er hun egentlig ret godt tilfreds med sig selv.